

fatte sig med at opsamle disse Projektiler, at sælge dem til andre, tillige kan søge, at afholde dem fra enhver Fristelse i saa Henseende ved at give dem Udgang til at afhænde disse Gjenstande til Laboratoriet. Der er derfor ikke Noget iveien for, at der indenfor Lovens Udfattelse kan tænkes Tilfælde, hvor Nogen kan være i Besiddelse af saadanne Projektiler, uagtet man forbyder Kjøb og Salg af dem efter 1ste Juli 1880. — Hvad selv de foreliggende Ændringsforslag angaar, vil jeg først gjøre en almindelig Bemærkning angaaende disse og Loven i det Hele, nemlig den, at jeg med den 6te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Blom) maa være enig i, at selv om man kunde opstille den Sætning, at det overhovedet aldrig burde forbydes Nogen at foretage en Handling, hvorved man kunne udsætte sig selv for Fare, i sin Almindelighed, vil den dog ikke kunne finde Anvendelse her; thi de Tilfælde, der her er Tale om, ere jo saadanne, hvor Andre, tilvæls aldeles uftyrbelige Personer kunne udsættes for Fare. Det kunde jo, naar det først var tilladt at sælge saadanne Projektiler, og de altsaa ligge i en Jernkræmmer's Butik eller Dpagssted eller andetsteds, tænkes, at mange Andre kom til at lide Skade derved, ikke alene i det Tilfælde, at en Granat springer og hele Huset styrter sammen osv., men ogsaa i det Tilfælde, at en saadan Jernkræmmer's Følk eller en Liebhaber til hans Væver komme ind i Butiken og røde rundt i Sagerne og komme til at støde til et saadant Projektil. Der kan man da, tror jeg, ikke gjøre det Raisonnement gjældende, at man kan lade være at røre ved saadan en Ringest, fordi man, naar man gjør det, kun udsætter sig selv for Fare, hvilket maa blive Ens egen Sag, thi man vil jo som oftest være uvidende om denne Fare. Det staar i Motiverne til det oprindelige Forslag, at en af Grundene til Lovforslagets Fremkomst netop er den, at det ofte ikke vil være synligt for Lægmand, at disse Krudtrester, som findes paa Projektiler, ere tilstede, saaledes at, naar Følk, der ikke kjende til det, faae et saadant Projektil eller Projektilstykke ihænde, ville de tro, at det er udbrændt, og at der ikke længere er Noget tilbage i Projektiler, der kan gjøre Skade, men de kunne let tage fejl deraf, fordi de ikke kunne se det. Hvad iøvrigt Ændringsforslagene angaar, skal jeg bemærke, at Ændringsforslagene Nr. 1, 2 og 3 tror jeg at maatte tilraade Thinget at vedtage. Da de fremkom i det andet Thing, fraraadede jeg at vedtage disse Forslag. Jeg fraraadede at gaa ind paa at indtage Dele af Projektiler fra Lovens Bestemmelser, og Grunden til, at jeg, som ikke er sagkyndig i disse Ting, gjorde det, er den, at det allerede i Laboratorieafdelingens Skrivelse til Krigsministeriet, som siden har været overfendt til Justitsministeriet, og som er Anledning til dette

Lovforslag, var udtalt, at Forbudet maatte udstrække sig ogsaa til Dele af Projektiler, fordi der ogsaa af disse kunde opstaa Fare. Det var naturligvis nok for mig til at fraraade disse Ændringsforslags Vedtagelse, idet jeg maa støtte mig til de officielle sagkyndige Autoriteter, som ere og maa være Justitsministeriets Raadgivere i saa Henseende. Det forekommer mig imidlertid, at efter de Grunde, som der ere anførte, og som yderligere ere udviklede af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Blom), behøver man ikke at være meget sagkyndig for nok at kunne indse, at for Exempel Brandrøret er en Del af Projektiler, som kan være meget farligt, og endnu mere, naar det er Tilfældet, hvad jeg ikke har vidst før, og hvad formentlig de fleste Medlemmer ikke have vidst, at der gives Projektiler, der ere saaledes indrettede, at der ligger en lille Granat inden i den større udenom, idet det saa er indlysende, at den inden i liggende lille Granat er lige saa farlig som den anden. Der er endelig ogsaa en Betragtning, som kan anføres for at udstrække Forbudet til Stykker, og det er den, at, naar det er tilladt at sælge Stykker og kun forbudt at sælge det hele Projektil, vil man derved ganske vist friste dem, der finde disse Sager og gjøre sig et Slags Erhverv af at opføre dem, til at forsøge paa at slaa Projektilerne istykker og sælge dem, og det er vistnok en af de allerfarligste Manøvrer, Følk kunne give sig til, at forsøge paa at slaa disse Projektiler itu. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 angaar, da tilstaa jeg, at jeg er mindre sikker paa, at dette Ændringsforslags Vedtagelse er ligesaa nødvendig som de andres, og jeg skal ganske henstille dette Punkt til det høie Things Afgjørelse ved Afstemningen. Naar jeg i det andet Thing ikke gjorde saa stærk Modstand mod dette Ændringsforslag som mod det andet, var det ogsaa noget foranlediget derved, at jeg tænkte mig, at det ikke havde saa stor praktisk Betydning, idet jeg forestiller mig, at det er sjældent, at private Følk besidde hele usprungne Projektiler. Det er hyppigt Tilfældet, at Følk have Stykker af Granater, som de bruge som Papirpræsser og Sligt; men det er forholdsvis meget sjældnere, at private Følk ere i Besiddelse af hele, ikke sprungne Projektiler. Jeg havde derfor tænkt mig, at den hele Bestemmelse ikke havde større praktisk Betydning; men jeg kan ellers nok indse, at det vil være forbundet med stor Vanskelighed for Private at efterkomme dette Paabud, idet de ville have Ondt ved at faae slige Projektiler fremsendte til Kjøbenhavn for at blive undersøgte af Laboratoriet. En Bemærkning vil jeg endnu gjøre ved dette Ændringsforslag, og det er den, at jeg er enig med den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor i, at Laboratoriet maa være berettiget til efter Lovens